

РЕШЕНИЕ

№ 7433

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 09.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4547** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица]– чрез адв. А.Ц. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-2600/2118#16 от 17.03.2021, издаден от зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на [фирма] публично държавно вземане общо в размер на 90922.03 лв. (деветдесет хиляди деветстотин двадесет и два лева и три стотинки), на основание чл. 18, ал. 3, т.3 и ал. 4, буква „а“ от Наредба № 7 от 24.02.2015 г., представляващо 100 % от получената субсидия по направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение (В.-4.1)“ за кампания 2015 и във връзка с подаденото Заявление за подпомагане с УИН 22/120615/60071.

В жалбата си до съда жалбоподателят излага оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в нарушение на административно-производствените правила и материалния закон. Твърди, че ангажиментът действително е прекратен, но счита, че това прекратяване не е настъпило от момента на влизането в сила на Акта за прекратяване, което е настъпило през м. януари 2019 г. Съответно, ангажиментът е прекратен не до края на третата година, както е приел административният орган и каквото е условието по чл. 18, ал. 4, б. „а“ от Наредба № 7, а през петата година от същия. Наред с това сочи, че

дори и да се приеме, че дружеството дължи връщане на суми, в случая е приложима не нормата на чл. 18, ал. 4, б. „а“, а нормата на чл. 18, ал. 4, б. „в“ от Наредба № 7 и дружеството дължи връщане не на 100%, а на 20 % от подпомагането, получено за 2015 г. Подробни доводи в тези насоки са изложени в жалбата. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания акт. Претендира и разноски по делото, съобразно представен списък на разноски по реда на чл. 80 от ГПК.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния му представител адв. Ц., поддържа жалбата. Депозирани са писмени бележки в подкрепа на твърденията в жалбата му. Претендира разноски, съобразно представен списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Заместник-изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез процесуалния му представител оспорва жалбата, като неоснователна. Доводи относно законосъобразността на акта са изложени в депозирани по делото писмени бележки. Претендира разноски по делото, като наред с това прави възражение по реда на чл. 78, ал.5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания за незаконосъобразност, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

От представените и приети по делото писмени доказателства се установява, че [фирма] е подало заявление за подпомагане УРН 182021 от 21.06.2016 г. за кампания 2015 г. по Схема за единно плащане на площ /СЕПП/, Схема за преразпределително плащане (С.), Схема за плащане за селскостопански практики, които са благоприятни за климата и околната среда – зелени директни плащания (ЗДП), Схема за преходна национална помощ за земеделска земя на хектар (ПНДН), Акроекологични плащания (мярка 2014 от ПРСР 2007-2013), „Агрооекология и климат“ (мярка 10), „Биологично земеделие“ (мярка 11), Компенсаторни плащания по Натура 2000 и Р. директива за водите (Мярка 12) и Компенсаторни плащания за други райони, засегнати от значителни природни ограничения (Подмярка 13.2/НР2).

Заявеното за подпомагане направление по мярка 10 „Агрооекология и климат“ е „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение“. По това направление на мярка 10 са били заявени общо 652.18 ха.

Липсва спор по делото, че така подаденото заявление е одобрено за участие от ДФЗ за подпомагане по мярка 10 „Агрооекология и климат“, „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение“ за период от 5 години, считано от началото на 2015 г. Наред с това безспорно е и обстоятелството, че на 08.07.2016 г. е получило заплащане на оторизирани суми в размер на 90922.03 лв.

За 2016 г., ДФЗ с оглед на резултатите от автоматичните проверки на въведените данни в заявлението за подпомагане за компания 2016 г. е приел, че са налице недопустими площи за подпомагане в противоречие с чл. 26, т. 3 от Наредба № 7 от

24.02.2015 г. /заявен грешен код за подпомагане/, като по този начин не са достигнати 90% от първоначално заявените площи, за да продължи изпълнението на ангажимента.

На 18.10.2017 г. заместник-изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие" е издал Акт за прекратяване на ангажимент по Мярка 10 „Агроекология и климат“ от програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 за кампания 2016 г. с изх. № 01-2600/2118#6/18.10.2017 г. („Акт за прекратяване“).

Така издадения акт е обжалван по съдебен ред, като в тази връзка е образувано адм. дело № 663/2018 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 70 състав, което като необжалвано от страните по дело е приключило с влязло в сила решение № 7854 от 21.12.2018 г., на 24.01.2019 г.

С писмо с изх.№ 01-2600/2118 от 11.03.2020 г. ДФЗ-РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл.26, ал.1 от АПК. В писмото са изложени фактическите обстоятелства въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена му е възможност да предостави допълнителна информация, в съответствие с чл. 34, ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че приеме фактическите констатации за основателни.

Със заповед № 03-РД/198/2020 г. от 13.03.2020 г. на зам.-изпълнителния директор на ДФЗ е възобновено спряното със заповед № 03-РД-198 от 05.02.2018 г. производството по администрирането/обработка на заявление за подпомагане подадено от [фирма] във връзка издадения Акта за прекратяване административно производство по администрирането/обработката на заявления за подпомагане за 2017 г. по Мярка 10 и неговото съдебно оспорване.

Във връзка предоставената възможност на дружеството жалбоподател, последно с писмо с вх. № 01-2600/2118 от 28.05.2020 г. е възразил срещу откритото производство по издаване на АУПДВ. От страна на ДФЗ били разгледани подадените възражения, които били приети за неоснователни.

С обжалвания в настоящото производство Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-2600/2118#16 от 17.03.2021, издаден от Зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, спрямо [фирма] е определено публично държавно вземане общо в размер на 90922.03 лв. (деветдесет хиляди деветстотин двадесет и два лева и три стотинки), на основание чл. 18, ал. 3, т. 3 и ал. 4, буква „а“ от Наредба № 7 от 24.02.2015 г., представляващо 100 % от получената субсидия по направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение (В.-4.1)“ за кампания 2015 г., във връзка с подаденото Заявление за подпомагане с УИН 22/120615/60071.

По делото е приета административната преписка, съдържаща обсъдените по-горе доказателства, както и доказателства представени от жалбоподателя в провело се на 09.11.2021 г. съдебно заседание.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срок срещу индивидуален административен акт, засягащ неблагоприятно правната сфера на жалбоподателя.

Неоснователно е направеното от страна на ответника възражение за недопустимост на жалбата поради просрочието ѝ. Видно от представените по делото доказателства /лист 60 от делото/ АУПДВ е връчен на 09.04.2021 г. Жалбата е подадена до АССГ, чрез лицензиран пощенски оператор на 23.04.2021 г., т.е същата е депозирана в

законоустановения 14-дневен срок предвиден в чл. 149, ал.1 от АПК. Неоснователно е възражението на ответника относно часът на подаване на жалбата, доколкото чл. 62, ал. 1 във вр. ал. 2 от ГПК приложим субсидиарно на основание чл. 144 от АПК предвижда, че срокът за подаване на жалба изтича в края на двадесет и четвъртия час на последният ден на срока, който срок видно от представената по делото товарителница е спазен.

Актът подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност, подадена е от легитимирано лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на оспорване е Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-2600/2118#16 от 17.03.2021 г., издаден от зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на [фирма] публично държавно вземане общо в размер на 90922.03 лв. (деветдесет хиляди деветстотин двадесет и два лева и три стотинки), на основание чл. 18, ал. 3, т. 3 и ал. 4, буква „а“ от Наредба № 7 от 24.02.2015 г., представляващо 100 % от получената субсидия по направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение (В.-4.1)“ за кампания 2015 г.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган: заместник-изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“. Компетентността на органа произтича от чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 20а, ал. 4 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) и № 03-РД/2891 от 23.07.2019 г., с която изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ е делегирал в т. 3 от заповедта на заместник-изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ правомощието да издава АУПДВ по всички мерки и схеми за директни плащания за извършена оторозициация и изплатено финансово подпомагане, адресирани до кандидатите за финансово подпомагане съгласно чл. 1 от Наредба № 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания.

Оспореният административен акт е издаден в законоустановената писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването му.

При издаване на оспорения акт не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да обосновава неговата отмяна. Не се споделят доводи изложени от жалбоподателя, че оспорения административен акт е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила поради излагане на фактически и правни констатации в същия, взаимно изключващи се.

Общите правила относно подпомагането на развитието на селските райони с финансови средства от Съюза по линия на Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), създаден с Регламент (ЕС) № 1306/2013 г., които правила допълват общоприможимите разпоредби за европейските структурни и инвестиционни фондове, определени в чл.2 от Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския съвет и на Съвета, са установени с Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно подпомагане на развитието на селските райони от ЕЗФРСР и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1698/2005г. на Съвета.

Както следва от чл.1, пар.1 от Регламент (ЕС) № 1305/2013г., със същия се определят целите, за които ще допринесе политиката за развитие на селските райони, и съответните приоритети на Съюза за развитие на селските райони. С него се очертава

стратегическия контекст за политиката за развитие на селските райони и се формулират мерките, които трябва да бъдат приети за изпълнение на политиката за развитие на селските райони. Съгласно пар. 2 от с.р., регламентът допълва разпоредбите на част Втора от Регламент (ЕС) № 1303/2013г. на Европейския парламент и на Съвета.

Легалната дефиниция за „мярка“ се съдържа в чл. 2, пар. 1, буква в) от Регламент (ЕС) № 1305/2013 и означава пакет от операции, които допринасят за изпълнението на един или повече приоритети на Съюза за развитие на селските райони.

Съгласно чл.13 от Регламент (ЕС) № 1305/2013, всяка мярка за развитие на селските райони се програмира с оглед да допринесе конкретно за постигането на един или повече приоритети на Съюза за развитие на селските райони.

Една от мерките финансирани от ЕЗФРСР е мярка „Агроекология и климат“, правилата за прилагането на която са регламентирани в чл.28 от Регламент (ЕС) № 1305/2013. Подпомагането по тази мярка се предоставя от държавите членки в рамките на техните територии, съобразно техните специфични национални, регионални или местни нужди и приоритети. Мярката е насочена към опазването и към насърчаването на необходимите промени в селскостопанските практики, които имат положителен принос за околната среда и климата, и нейното включване в програмите за развитие на селските райони е задължително на национално и/или регионално равнище – чл.28, пар.1 от Регламент (ЕС) № 1305/2013. от отмяна на акта на това самостоятелно основание.

Разпоредбите на Регламент (ЕС) № 1305/2013г. са допълнени с Делегиран Регламент (ЕС) № 807/2014г. на Комисията от 11 март 2014г. за допълнение на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 1305/2013г. на Европейския парламент и на Съвета относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и за въвеждане на преходни разпоредби.

На национално ниво условията и редът за прилагане на мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР за периода 2014-2020 г. са регламентирани с Наредба № 7/24.02.2015 г. издадена от министъра на земеделието и храните за прилагане на чл.28 от Регламент (ЕС) № 1305/2013г. - §2 от ДР на Наредбата.

Съгласно чл. 1, ал. 3 от Наредба № 7/2015г., подпомагането се предоставя под формата на годишно агроекологично плащане при спазване на изискванията на Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 относно подпомагане на развитието на селските райони от ЕЗФРСР, Регламент (ЕС) № 1307/2015 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013г. за установяване на правилата за директни плащания за земеделски стопани по схеми за подпомагане в рамките на общата селскостопанска политика и Регламент № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика.

Съгласно чл. 3 от Наредба № 7/2015 г. подпомагането се предоставя за извършване на агроекологични дейности в посочените 8 направления, едно от които (по т. 2) – поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение. За направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение“ се предоставя подпомагане във физически блокове, попадащи в специализирания слой на земи с висока природна стойност (чл. 4, ал. 1 от Наредба № 7). Нормата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 7/2015 г., агроекологичните

дейности по направленията по чл. 3 се прилагат за период от пет последователни години. Съгласно ал. 2, срокът започва на тече от началото на годината на подаване и на одобрение на „Заявлението за подпомагане“, което през първата календарна година е и „Заявление за плащане“. През всяка следваща година до изтичане на срока по ал. 1 кандидатите за подпомагане подават „Заявление за плащане“.

Според разпоредбата на чл. 18, ал. 3, т. 3 от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 10 "Агроекология и климат" от ПРСР 2014 - 2020 г., посочена като правно основание за издаване на оспорения акт, "Държавен фонд "Земеделие" - Разплащателна агенция прекратява агроекологичния ангажимент и земеделските стопани възстановяват получената финансова помощ по съответното направление, съгласно условията на, ал. 4, когато не са спазили изискванията на чл. 20, ал. 2 и 4". Цитираният нормативен текст е транспониран в националното ни законодателство съобразно регламентацията в чл. 63, § 1 във вр. чл. 77, т. 4, б. "в" от Регламент № 1306 на ЕП и на Съвета от 17.12.2013 г. относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика. Съгласно чл. 63, § 1 от регламента, "ако се установи, че даден бенефициент не изпълнява критериите за допустимост, ангажиментите или други задължения, свързани с условията за предоставяне на помощта или подкрепата, предвидена в секторното законодателство в областта на селското стопанство, помощта не се изплаща или се оттегля изцяло или частично и, когато е приложимо, съответните права на плащане съгласно член 21 от Регламент (ЕС) № 1307/2013 не се предоставят или се отменят", а според чл. 77, § 4, б. "в" от регламента, административните санкции могат да приемат форма на изключване от правото на участие в съответната схема за помощ или мярка за подпомагане.

Разпоредба на чл. 18, ал. 4 е императивна и задължава (при прекратен многогодишен ангажимент) земеделския стопанин да възстанови получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви, като в зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката, до годината, в която е прекратен поетият ангажимент, се възстановяват съответно: а) 100 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на третата година; б) 40 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на четвъртата година; в) 20 %, ако е до края на петата година и г) 10 %, ако е след петата година.

Съгласно разпоредбите на чл. 27, ал. 3 и ал. 5, изр. първо от ЗПЗП, Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събиране на недължимо платени и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Вземанията на Разплащателната агенция, които възникват въз основа на административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК. Нормата на чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, гласи, че „публични са вземанията за недължимо платените и надплатени суми, както и за неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, финансирани от предприединителните финансови инструменти, оперативните програми, Структурните фондове и Кохезионния фонд на ЕС, европейските земеделски фондове и Европейския фонд за рибарството, Инструмента Шенген и Преходния финансов инструмент, включително от свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз“. По силата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се

издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК, какъвто е и настоящия случай.

Видно е от събраните по делото доказателства, че спорът по делото е съсредоточен относно моментът от кой следва да се счита прекратен поетият агроекологичен ангажимент, респективно коя от предвидените в чл. 18, б. „а“ или б. „в“ от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. е приложима и на база това правилно ли е определен размерът на вземането спрямо [фирма].

В контекста на цитираната нормативна регламентация се налага извода, че фактите, релевантни за проверка законосъобразността на оспорения по настоящото дело акт и посочени като мотиви в него, се свеждат до: 1. извършването на плащане в полза на земеделски стопанин на основание оторизирано подпомагане по мярка 10 "Агроекология и климат" от ПРСР за 2014-2020 г. и 2. прекратяване на агроекологичния ангажимент следствие от влязъл в сила административен акт.

От събраните по делото доказателства се установява наличието и на двете релевантни материалноправни предпоставки.

От приложените по делото доказателства се установява, че [фирма] е получило финансово подпомагане по мярка 10 от ПРСР 2014-2020 г. в размер на 90922.03 лева въз основа на заявление с УРН 182021 от 21.06.2016 г. за кампания 2015 г. Безспорно е, че с Акт за прекратяване на ангажимент по Мярка 10 „Агроекология и климат“ от програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020 за кампания 2016 г. с изх. № 01-2600/2118#6/18.10.2017 г. („Акт за прекратяване“), поетият ангажимент е прекратен, както и, че с влязло в сила на 24.01.2019 г. решение № 7854 от 21.12.2018 г. постановено по адм. дело № 663/2018 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 70 състав, така издадения акт е приет за законосъобразен.

Пи тези фактически данни, настоящия съдебен състав на съда, намира за правилни и законосъобразни доводите на жалбоподателят, че прекратяването на ангажимента е настъпил, не от момента на издаване на Акта за прекратяване на поетия ангажимент, а от дата на влизане в сила на решението, с което жалбата на [фирма] срещу този акт е отхвърлена, т.е в случая това е сторено на 24.01.2019 г., което решение на основание чл. 177, ал.1 от АПК е задължително за страните по делото. До влизане на решението в сила не е налице стабилитет на акта и същият не подлежи на изпълнение. Предвид това, съдът намира, че ангажимента е прекратен не до края на третата година, както е приел ДФЗ, а до края на петата година, доколкото годината на първоначално одобрение по мярката е 2015 г. и тя е първата година, а производството по издаване на Акт за прекратяване и самия Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по Мярка 11 от ПРСР 2014-2020 г. са издадени след края на втората година от агроекологичния ангажимент. Този извод се подкрепя и от ангажираните по делото доказателства – Заповед № 03-РД/198/2020 г. от 13.03.2020 г. на зам.-изпълнителния директор на ДФЗ, с което е възобновено спряното със заповед № 03-РД-198 от 05.02.2018 г. производството по администрирането/обработка на заявление за подпомагане подадено от [фирма] във връзка издадения Акта за прекратяване административно производство по администрирането/обработката на заявления за подпомагане за 2017 г. по Мярка 10 и неговото съдебно оспорване, както и с оглед на ангажираните доказателства, че жалбоподателят през 2017 г. и 2018 г. е продължил да изпълнява поетият от него ангажимент, като в тази връзка е подавал и заявления по мярка 10 за 2017 г. респ. 2018 г.

С оглед на изложеното, настоящия съдебен състав на съда намира, че актът за прекратяване е влязъл в сила в края на петата година. При това положение неоснователно с АУПДВ, административният орган е приел, че е налице условието на чл. 18, ал.4, б. „а“ от Наредба № 7 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 10

"Агроекология и климат" и жалбоподателят дължи връщане на 100 % от изплатената финансова помощ. Ето защо съдът приема че с оспорения АУПДВ неправилно е определен и размера на вземането спрямо [фирма], което в случая следва да е в размер на 20 % съобразно разпоредбата на чл. 18, ал. 4, буква „в“ от Наредба № 7 от 24.02.2015 г.

В обобщение на изложеното съдът приема, че Акт за установяване на публично държавно вземане с изх. №. Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-2600/2118#16 от 17.03.2021 г., издаден от зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ е макар и да е издаден от компетентен орган; в предвидената от закона форма; при спазване на административно-производствените правила, същият е постановен е разрез с материалноправните разпоредби на които се основава и законовата цел. С оглед изложеното жалбата се явява основателна и като такава, следва да бъде уважена.

При този изход на делото и предвид своевременно заявената претенция за присъждане на разноски, ответникът дължи такива, но в размер на 50 лева за държавна такса и разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, съобразен /с оглед фактическа и правна сложност на делото, извършените процесуални действия и броя на проведените открито съдебни заседания/, с разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид направеното възражение от страна на ответника по реда на чл. 87, ал. 5 от ГПК за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица]– чрез адв. А.Ц., Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-2600/2118#16 от 17.03.2021, издаден от зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с който е определено на [фирма] публично държавно вземане общо в размер на 90922.03 лв. (деветдесет хиляди деветстотин двадесет и два лева и три стотинки), на основание чл. 18, ал. 3, т.3 и ал. 4, буква „а“ от Наредба № 7 от 24.02.2015 г., представляващо 100 % от получената субсидия по направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение (В.-4.1)“ за кампания 2015 г.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], направените разноски по делото в размер на 550 (петстотин и петдесет лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България [населено място] в 14-дневен срок от съобщаването чрез изпращане на препис по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: